

си, — исты-тѣ уста Божіи ; а всяко прѣминуваніе изъ уста въ уста челоуѣчески, размѣтва ѡ. Нека давамы прочее Свято-то Писаніе на всички-тѣ, и тогава ще разберѣтъ че грѣшници-тѣ не ся спасаватъ съ вѣнкашни обряды и таинства, но съ истиннѣ вѣрѣ въ Исуса Христа, и съ подновяваніе-то отъ святаго Духа.»

Попѣ-тѣ говори съ едно усердіе, щото увѣри владыкѣ-тѣ че съ думы не можаше да го върне отъ мнѣнія-та му. Той прочее ся труди да го уплаши съсъ страхъ за изгубваніе-то на честь-тѣ му, и за афоресваніе. Но всичко бѣше напраздно. Попѣ-тѣ всякога отговаряше : *«Покажи ми отъ Свято-то Писаніе че съмъ заблужденъ, и тогава ще ся покорѣмъ.»* Върнѣ ся попѣ-тѣ на село-то си и тегли тѣрпѣливо всички-тѣ досажденія щотѣ му правихѣ за това.

Слѣдъ врѣме разболѣ ся владыка-та отъ едиѣ лошѣ болестъ, която отъ день на день го обаряше. Страхъ-тѣ на идушѣ-тѣ смѣрть умножи сумнѣнія-та му за спасеніе. Труди ся да ся увѣри за душевнѣ-тѣ си безопасность, но не можѣ. Напраздно си наумяваше пожъртвованія-та и мѣченія-та си за да спечали спасеніе-то си ; съвѣсть-та всякога му напомняше грѣхове-тѣ му и правяше го да ся бои да ли още не бѣ направилъ доволно да заслужи за спасеніе-то си. Като бѣше въ това смѣщено положеніе на умѣ-тѣ си, напомни си за душевнѣ-тѣ миръ на попѣ-тѣ, когато бѣше при него, и рѣши ся да го повыка.

Братанецъ му дойде бърже при него. «Добрѣ